

Μια οθόνη όλο γλύκα και αγάπη....

Ένα παραμύθι για παιδιά.

Αγάθη Ελευθερίου Αντωνίου

Η Ναυσικά φόρεσε το πιο όμορφο, ανοιξιάτικο της φόρεμα, έβαλε ένα τριανταφυλλί λουλούδι στα ολόξανθα, μακριά της μαλλιά και βγήκε βόλτα στο καταπράσινο πάρκο δίπλα από το σπίτι της. Η Άνοιξη είχε μπει για τα καλά και ο αέρας μοσχοβολούσε παντού αρώματα και γλυκές μυρωδιές! Το κορίτσι πήγαινε στο καθημερινό της ραντεβού με όλη την παρέα της γειτονιάς, τα παιδιά απ' την τάξη της, όλοι γειτονόπουλα, τα αστέρια της Τρίτης, όπως τους αποκαλούσε τρυφερά, η δασκάλα.

Εκεί, σ' ένα άλλοτε παρατημένο χωράφι, όλο χόρτα και τσουκνίδες που τους έτσουζαν τα γόνατα, με πολλά σκουπίδια και πλαστικά που πετούσαν οι γείτονες σαν καθάριζαν την αυλή τους, τα παιδιά αποφάσισαν πριν μερικούς μήνες να αναλάβουν δράση. Με τη βοήθεια των γονιών τους το καθάρισαν, έστειλαν επιστολή στο Δημαρχείο για περισυλλογή σκυβάλων, έκαναν διαφημιστικό φυλλάδιο και το έδωσαν σε κάθε σπίτι, έβαλαν κάδους για σκουπίδια και ανακύκλωση, έφτιαξαν πινακίδες με συνθήματα, φρόντισαν τα δέντρα, μέχρι και αυτοσχέδιο παγκάκι τους έστησε ο πατέρας του Αντρέα από παρατημένες παλέτες που βρήκε λίγο πιο κάτω.

Χρειάστηκε βέβαια να επιστρατεύσουν όλα τα παιδιά την ικανότητά τους να σκαρφίζονται «λογικά» επιχειρήματα, όπως έλεγαν οι μεγάλοι, μέχρι να καταφέρουν να τους πείσουν, αλλά ευτυχώς στο τέλος τα κατάφεραν. Σε αυτό βέβαια, πρωτοστάτησε η Ναυσικά που ήταν το πρώτο αστέρι της τάξης στα Ελληνικά και ρουφούσε κάθε τι που τους μάθαινε κάθε μέρα η δασκάλα. Αυτή έγραψε και την επιστολή στον δήμαρχο, η Κατερίνα έφτιαξε το διαφημιστικό και ο Γιαμάν το εικονογράφησε, αφού είχε ταλέντο στη ζωγραφική. Ο Στέφανος έβαλε τα μεγάλα μέσα με τον μπαμπά να βοηθήσει στην καθαριότητα, μιας και αυτός διέθετε ένα μικρό φορτηγάκι, ο Γιώργος έφτιαξε όμορφες πινακίδες για το περιβάλλον, η Ελίνα φύτεψε λουλούδια με τη γιαγιά της και ο Αντρέας έκανε τα μαστορέματα για τα παγκάκια με τον μπαμπά του τα βράδια στο γκαράζ.

Όλη η γειτονιά βγήκε να χειροκροτήσει τα παιδιά γι' αυτή την καταπληκτική πρωτοβουλία τους, που άλλωστε θα έβγαζε και τους γονείς από μια έγνοια, να παίζουν τα παιδιά σε ένα ασφαλή χώρο με την επίβλεψη πάντα ενός ενήλικα απ' το μπαλκόνι.

Εκεί λοιπόν, στο δικό τους παιχνιδιδο-καταφύγιο γινόταν κάθε απόγευμα πάρτι! Παιδικές φωνές, φασαρία, παιχνίδια μέχρι τελικής πτώσεως, διαγωνισμοί στο τρέξιμο, παιχνίδι κρυμμένου θησαυρού, καινούρια παιχνίδια που σκαρφίζονταν μόνα τους τα παιδιά μέχρι και πικ νικ πάνω σε ένα ωραίο, γαλάζιο καρό τραπεζομάντηλο που χάρισε στην Ελίνα η γιαγιά. Κάθε απόγευμα οι δροσερές λεμονάδες με σπιτικά κέικ που σέρβιραν οι μαμάδες, ήταν ένα γλυκό διάλειμμα για όλα τα παιδιά που έτρεχαν πέρα δώθε με κατακόκκινα μάγουλα και ιδρωμένα μουτράκια. Βέβαια, δεν έλειπαν από τα κεράσματα και οι σοκολάτες με πραλίνα που τόσο λάτρευε η Ναυσικά κι ο Γιαμάν.

Αυτοί οι δυο ήταν γείτονες, με σπίτια που τα χώριζε ένας χαμηλός φράκτης με πρασινάδα. Ο Γιαμάν ήρθε στην Κύπρο από τη Συρία, πριν από δυο χρόνια, προσφυγόπουλο, και εγκαταστάθηκε στη γειτονιά με την οικογένειά του. Έφυγαν πρόσφυγες να γλυτώσουν από ένα παράλογο πόλεμο που κάνουν πάντα οι μεγάλοι της γης για τα δικά τους συμφέροντα, όπως το ίδιο έγινε και με τον παππού της Ναυσικάς, καθώς έφυγε κι αυτός διωγμένος, από τους εισβολείς, από την όμορφη Κερύνεια!

Οι δυο τους έγιναν φιλαράκια απ' την πρώτη στιγμή! Ο Γιαμάν ήταν ένα ψηλόλιγνο, ντροπαλό αγόρι, με μαύρα μαλλιά και με τεράστια μάτια όλο φόβο που έλαμπαν κάθε φορά που κοίταζε τ' άλλα παιδιά να διασκεδάζουν με τα ποδήλατα στη γειτονιά. Δεν ήξερε καλά καλά τα ελληνικά, μόνο λίγες λέξεις που του έμαθε ο μεγαλύτερος του αδερφός, αλλά σιγά σιγά, με υπομονή, μελέτη και θέληση ξεχώρισε στην τάξη και ήταν και μαθηματικό μυαλό, μιας και έλυνε πάντα πρώτος τα πιο δύσκολα προβλήματα.

-Μπράβο Γιαμάν! Είσαι φοβερός, καταπληκτικός! Αυτό εξάλλου δεν σημαίνει και το όνομα σου στα Αραβικά; του είπε μια μέρα η δασκάλα, που γύρευε κάθε τόσο ευκαιρία να ενθαρρύνει το κάθε παιδί στην τάξη μας και αυτός την κοίταζε με μάτια όλο αγάπη! Με τα ελληνικά τον βοηθούσε τα απογεύματα η Ναυσικά που κανόνιζαν από το φράκτη τη συνάντησή τους λίγη ώρα πριν έρθει η παρέα για το παιχνίδι.

-Ναυσικά, μην αργήσεις να έρθεις, θα βγούμε με τον μπαμπά γιατί απόψε δεν έχει εφημερία στο νοσοκομείο και θέλω να είσαι σπίτι με την γιαγιά, πριν φύγουμε. Α! Έχω και κάτι να σου πω, της φώναξε η μαμά σαν έφευγε βιαστική, η Ναυσικά για το πάρκο.

Ωχ, αυτή η μαμά με τις ατέλειωτες ιστορίες της, σκέφτηκε η Ναυσικά. Όταν τη γέννησε η μαμά της, η οποία λάτρευε από μικρή την ελληνική μυθολογία, ανακοίνωσε στον μπαμπά, πως θα της δώσει ένα όνομα πριγκίπισσας. Σκέφτηκε λοιπόν να την ονομάσει Ναυσικά, για να θυμίζει την καλόψυχη πριγκίπισσα, κόρη του βασιλιά των Φαιάκων,

που βοήθησε τον Οδυσσέα να γυρίσει πίσω στην Ιθάκη. Πόσες φορές είχε ακούσει αυτή την ιστορία η Ναυσικά δεν λέγεται! Την έμαθε απ' έξω κι ανακατωτά. Άντε τώρα να δούμε τι ήθελε να της πει πάλι. Αν και λάτρευε να της διαβάζουν παραμύθια οι μεγάλοι, ειδικά ο αγαπημένος της παππούς, δεν διαπραγματευόταν με τίποτα τα απογευματινά της ραντεβού με την παρέα.

-Γεια σου Γιαμάν, θέλεις βοήθεια με τους χρόνους των ρημάτων που μάθαμε σήμερα στην τάξη; του φώναξε απ' το φράκτη.

-Όχι Ναυσικά, ευχαριστώ, είμαι μια χαρά, ήταν πολύ εύκολα και τα κατάλαβα. Φύγαμε για το πάρκο μας!

Η Ναυσικά ανέβηκε στο ολοκαίνουριο ροζ ποδήλατο με το άσπρο καλάθακι όπου έβαζε τις σοκολάτες πραλίνα κι ο Γιαμάν έτρεχε από πίσω της κάνοντας ακροβατικά, αφού φυσικά δεν είχε ποδήλατο, μόνο τα απαραίτητα στο σπίτι... πού λόγος για άλλα παιχνίδια ή ηλεκτρονικές συσκευές. Δεν θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί πόση χαρά έκανε όταν του χάρισε η δασκάλα ένα κουτί με 12 χρώματα, δυο μολύβια και ένα σβηστήρι σε σχήμα παγωτού! Με πόση λαχτάρα κοιτούσε εκείνο το μαγικό κουτί με τα δωράκια που άνοιγε κάθε Παρασκευή η δασκάλα και διάλεγε το κάθε παιδί όποιο μικροδωράκι ήθελε, ως έπαινο για την καλή του συμπεριφορά και προσπάθεια που έκανε στα μαθήματα, έστω κι αν ξέραμε πως κάποιος δεν προσπαθούσαν και τόσο. Όλοι έχουμε μέσα μας ένα κρυμμένο θησαυρό έλεγε πάντα η δασκάλα με αγάπη, αρκεί κάποιος να μας βοηθήσει να τον ανακαλύψουμε! Η αλήθεια είναι πως όλοι ανυπομονούσαν να ανοίξει το κουτί η δασκάλα, γιατί όλοι είχαν βάλει κάτι στο μάτι απ' την προηγούμενη φορά, όπως εκείνη την ζύστρα-φράουλα που πήρε τις προάλλες η Ναυσικά. Μα για τον Γιαμάν κάθε δωράκι που έπιανε στα μικρά του χέρια έμοιαζε σαν να του χάριζες το ομορφότερο δώρο! Ένα σβηστήρι, μια ζύστρα, ένα μπρελόκ, ένας μαρκαδόρος όλα, μα όλα, ήταν τα δώρα που τον γέμιζαν με μεγάλη χαρά κι ας κόστιζαν μόνο 1 ευρώ.

Εκείνο το ανοιξιάτικο απόγευμα, μόλις ο ουρανός γέμισε με ένα υπέροχο πορτοκαλί χρώμα της δύσης του ήλιου, η Ναυσικά επέστρεψε όπως πάντα στο σπίτι και βρήκε τη μαμά και τον μπαμπά να ακούνε ειδήσεις. Διέκρινε στο βλέμμα τους φόβο, αλλά δεν είπε τίποτα. Κάθισε στα πόδια του μπαμπά και τον αγκάλιασε, αλλά αυτός για πρώτη φορά δεν της έδωσε σημασία και δεν την αποκάλεσε λουκουμάκι, όπως συνήθιζε. Ούτε της έδωσε γλυκό φιλί, μόνο είπε: «κάνε ησυχία, μωρό μου, θέλω να το ακούσω αυτό!» Πόσο παράξενη ακούστηκε η φωνή του! Η μαμά καθόταν αμίλητη στον καναπέ κι ένα

δάκρυ σκάλωσε στην άκρη του ματιού της που δεν έλεγε να κυλήσει, ίσως για να μην την τρομάξει! Τι συνέβαινε άραγε;

Η Ναυσικά έμεινε να κοιτάζει την οθόνη της τηλεόρασης. Έβλεπε γιατρούς να τρέχουν φορώντας κάτι παράξενες στολές σαν διαστημικές, έβλεπε κόσμο να ξαπλώνει στο πάτωμα νοσοκομείων, έβλεπε ανθρώπους να φοράνε στο πρόσωπο χειρουργικές μάσκες και τότε άκουσε για έναν περίεργο, αόρατο εχθρό με ένα παράξενο όνομα σαν να φόραγε κορώνα. Μήπως ήταν πρίγκηπας; Σίγουρα δεν ήταν καλόψυχος, σκέφτηκε, αφού αυτός ο ιός σκόρπιζε τον θάνατο στους ανθρώπους, σε όλες τις χώρες της γης και κανείς δεν γνώριζε πώς θα τον αντιμετώπιζαν οι επιστήμονες. Κατάλαβε, πως κανένα φάρμακο ή εμβόλιο δεν υπήρχε για να περιορίσει αυτόν τον θανατηφόρο Κορωνοϊό και μετά άκουσε κάτι περίεργες λέξεις που δεν είχε ξανακούσει ποτέ μέχρι τώρα. Τι σήμαιναν άραγε οι λέξεις: κρούσματα, ευπαθείς ομάδες, πανδημία, αναγκαστικός εγκλεισμός, ιχνηλάτηση επαφών, εξάπλωση ασθένειας....Αύριο θα ρωτούσε τη δασκάλα να της τα εξηγήσει όλα αυτά. Θυμήθηκε βέβαια που τις τελευταίες μέρες η δασκάλα επέμενε να τους λέει για συχνό και σχολαστικό πλύσιμο χεριών και ότι σε άλλες χώρες οι άνθρωποι αρρώσταναν από έναν καινούριο ιό.....Ύστερα διάβασε το σύνθημα ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ πάνω στην οθόνη και απόρησε. Μα πώς γίνεται, σκέφτηκε, αφού αύριο έχουμε σχολείο, ύστερα μελέτη και το απόγευμα ραντεβού όλη η παρέα στο πάρκο μας!

Ο μπαμπάς είπε ένα βιαστικό «πρέπει να πάω στο νοσοκομείο», φίλησε τη μαμά, έδωσε στο κορίτσι ένα γλυκό φιλί και της είπε «Λουκουμάκι μου να προσέχεις, γιατί ίσως για λίγες μέρες χρειαστεί να παραμείνω στο νοσοκομείο για δουλειά» και έφυγε βιαστικός.

Αμέτρητες σκέψεις βασάνιζαν το παιδικό της μυαλό! Κατάλαβε πως κάτι τρομακτικό συνέβαινε. Για πρώτη φορά είδε τη μαμά τόσο σκεφτική και φοβισμένη, μάλιστα είπε πως για λίγο καιρό δεν θα βλέπανε τη γιαγιά και τον παππού γιατί ανήκαν στις «ευπαθείς ομάδες», ακαταλαβίστικο κι αυτό, και θα κλείνονταν στο σπίτι. Αυτό ήταν φοβερό!

Τι ήταν αυτό πάλι; Σαν ένα κακόγουστο αστείο τής φαινόταν! Κι όμως η τηλεόραση πρόβαλλε τρομακτικές εικόνες ανθρώπων που πέθαιναν από αυτό τον ιό και οι γιατροί, σαν τον μπαμπά της, έκαναν υπεράνθρωπες προσπάθειες για να σώσουν ζωές. Χιλιάδες άνθρωποι μολύνθηκαν από τον ιό κι όλος ο κόσμος σε κάθε γωνιά της γης έπρεπε να μείνει στο σπίτι. Τα πάντα βουβάθηκαν με μιας, παντού ερημιά, σιωπή και φόβος. Το σχολείο ερήμωσε, η γειτονιά σώπασε, δεν έβλεπες κανένα στο δρόμο και το πάρκο των παιδιών απέμεινε άδειο και σιωπηλό. Κανένα παιδί δεν μπορούσε να παίξει έξω.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ, έλεγαν οι επιστήμονες και αρχηγοί όλων των χωρών!! Σε αυτό δεν χωρούσε συζήτηση, έπρεπε να υπακούσουν όλοι για να είναι ασφαλείς!

Τις επόμενες μέρες η Ναυσικά έμεινε κλεισμένη στο σπίτι, να παίζει στο δωμάτιο με τα παιχνίδια της που ήταν αμέτρητα η αλήθεια, μα τα είχε ξεχασμένα στα ντουλάπια αφού την είχε κερδίσει το πάρκο τον τελευταίο καιρό. Της έλειπαν όμως η δασκάλα της, οι φίλοι της, το πάρκο, οι καθημερινές της συνήθειες στο σχολείο και ιδιαίτερα ο καλός της φίλος, ο Γιαμάν. Τι να έκανε άραγε κι αυτός στο σπίτι του; Είχε παιχνίδια να παίζει;

Μια απέραντη λύπη γέμισε την καρδιά της, όταν ξαφνικά άκουσε να χτυπάει το κινητό της μαμάς. Στην άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε μια γλυκιά φωνή. Αχ τι έκπληξη! Ήταν η δασκάλα της, που την πήρε για να μιλήσουν, να της πει πόσο την αγαπά, πόσο της λείπει και πως θα έπρεπε να μείνουν για λίγο καιρό μακριά από το σχολείο. Της είπε μάλιστα, πως θα αρχίσουν μια εξ αποστάσεως εκπαίδευση, θα της έστειλε δηλαδή κάποιες εργασίες στο διαδίκτυο, να τις διαβάσει με τη βοήθεια της μαμάς στο τάμπλετ της και να της στέλνει πίσω η μαμά φωτογραφίες με τις λυμένες εργασίες. Αυτό ακουγόταν περίεργο, αλλά αφού κάθε καινούριο πράγμα κρύβει και μια γοητεία, όπως έλεγε συχνά η γιαγιά, θα το δοκίμαζε! Τι είχε να χάσει; Ύστερα θα έκαναν είτε η δασκάλα και μαθήματα με τηλεσυνάντηση! ...Τι ήταν αυτό πάλι; Αυτός ο Κορωνοϊός που της στέρησε τόσα πράγματα και έφερε τόσο κακό στον κόσμο, θα της πρόσφερε τώρα μια μοναδική ευκαιρία να δοκιμάσει κάτι καινούριο με τη δασκάλα! Κατάλαβε πως όχι μόνο θα άκουγε τη δασκάλα της, αλλά και θα την έβλεπε κιόλας κάθε λίγες μέρες στην οθόνη του τάμπλετ, που, ευτυχώς, σοφά μερίμνησε να της το φέρει ο Άγιος Βασίλης, λες και ήξερε πως θα της ήταν τόσο χρήσιμο μέχρι την Άνοιξη! Ήταν πολύ τυχερή, γιατί θα διάβαζε τα μαθήματα της, έστω κι από μακριά κι ήταν σαν να ένιωθε την αγάπη της δασκάλας της μέσα από την οθόνη, έτσι όπως την ένιωθε και μέσα στην τάξη κάθε πρωί. Έστω κι αυτή η επαφή από μακριά, τη γέμιζε με τη γλύκα που ένιωθε κάθε μέρα σαν έμπαινε στην τάξη της και συναντούσε τη γλυκιά μορφή της αγαπημένης δασκάλας.

Ήταν μια οθόνη όλο γλύκα και αγάπη!

Έβλεπε και άκουγε τη δασκάλα να της μιλάει, να της διαβάζει παραμύθια, να της κάνει μάθημα καθώς και τον αγαπημένο της μπαμπά να της μιλά από το νοσοκομείο φορώντας τη διαστημική στολή του! Μέχρι κι ο παππούς που λάτρευε, κατάφερε να συνδεθεί στην οθόνη της και να της λέει παραμύθια, όπως παλιά. Ήταν όλοι τους

μακριά ο ένας από τον άλλο μα ταυτόχρονα τόσο κοντά, γεμίζοντας τις καρδιές με τόσα όμορφα συναισθήματα!

Όμως τι να συνέβαινε άραγε στο σπίτι του φίλου της; Είχε άραγε κι ο Γιαμάν αυτή τη μαγική οθόνη που του έφερνε κοντά τη δασκάλα του; Η Ναυσικά ήταν γεμάτη απορία, όταν αποφάσισε να βγει στην αυλή και να του φωνάξει από τον φράκτη.

- Γιαμάν, θέλω να σε ρωτήσω κάτι, του φώναξε. Μίλησες με τη δασκάλα μας; Πήρες τις εργασίες που μας έστειλε; Έκανες μαζί της τηλεσυνάντηση;

Είδε τα μάτια του Γιαμάν που γέμισαν για πρώτη φορά δάκρυα.

-Ναυσικά δεν θα σου κρύψω την αλήθεια....ο πατέρας μου δεν έχει έξυπνο κινητό, ναι μίλησα με τη δασκάλα μας... την πεθύμησα πολύ....μου είπε πως θα μου μιλά συχνά στο τηλέφωνο και να μου λέει τις εργασίες μας. Όσο για τάμπλετ ... δεν υπάρχει περίπτωση, της είπε με πίκρα.

Η Ναυσικά συνειδητοποίησε τότε πόσο τυχερό παιδί ήταν αλλά και πόση ανάγκη είχε κι ο φίλος της να μοιραστεί τα ίδια όμορφα συναισθήματα που ένιωθε αυτή κάθε φορά που έβλεπε τις εργασίες της δασκάλας, τα όμορφα βραβεία που τις έστελνε, αλλά πολύ περισσότερο τη μορφή της δασκάλας όταν έκαναν τηλεσυναντήσεις. Τότε σκαρφίστηκε μια ιδέα!

- Γιαμάν, αύριο στις 10 το πρωί ραντεβού εδώ να δούμε μαζί τη δασκάλα απ' την οθόνη του δικού μου τάμπλετ. Μην αργήσεις.. Α...και μην ξεχάσεις να φορέσεις μάσκα και γάντια για προστασία όπως λεν και οι επιστήμονες! Θα σε δω στις 10, είπε η Ναυσικά και έφυγε τρέχοντας για το σπίτι. Αυτό ακούστηκε περισσότερο σαν προσταγή παρά εισήγηση!

Στην αρχή, η μαμά είχε τους ενδοιασμούς της. Μα η Ναυσικά, που σε κάθε δύσκολη περίπτωση επιστράτευε το ταλέντο της να βρίσκει τα καλύτερα επιχειρήματα, και αφού υποσχέθηκε πως θα τηρήσει όλους τους κανόνες προστασίας, κατάφερε με μεγάλη ευκολία να την πείσει και να εξασφαλίσει τη συγκατάθεσή της! Η χαρά της ήταν τόσο μεγάλη που το βράδυ δεν κοιμήθηκε από την ανυπομονησία της για το επόμενο πρωί.

Ήταν αλήθεια η ωραιότερη στιγμή της φιλίας τους όταν είδε τα μάτια του Γιαμάν να λάμπουν από χαρά σαν αντίκρισε τη δασκάλα στην οθόνη. Μα κι εκείνη, δεν πήγε πίσω.....Τους είπε τόσα γλυκόλογα και πόσο περήφανη ήταν για όλα τα παιδιά που ήταν σαν τα δικά της παιδιά, όπως συχνά τους έλεγε, πράγμα που πλημμύρισε την καρδιά τους με απέραντη ευτυχία. Οι καρδιές των παιδιών χτυπούσαν δυνατά μπροστά

από μια οθόνη όλο γλύκα και αγάπη κι αυτό ήταν η μεγαλύτερη χαρά που μπορούσαν να γευτούν μέσα στις δύσκολες μέρες του εγκλεισμού που περνούσαν.

-Σ' ευχαριστώ Ναυσικά, είσαι η καλύτερη μου φίλη! είπε ο Γιαμάν και της χάρισε το πιο λαμπερό του χαμόγελο! Η Ναυσικά τότε, φορώντας κι αυτή τη μάσκα και γάντια προστασίας, τού πρόσφερε την αγαπημένη του σοκολάτα πραλίνα και μαζί, απόλαυσαν, έστω κι από μακριά όπως πρότειναν άλλωστε οι ειδικοί, τις σοκολάτες τους, όλο γέλιο και αγάπη! Η γεύση της σοκολάτας έμοιαζε τόσο γλυκιά όπως ήταν και η φιλία τους!